

הלכות בליים פרק ו

א. כל כלי שננטמא, ונשבר אחר שננטמא, ונפסדה צורתו ותשמישו טהר בשבירתו; וכן כלים שנשברו כשהן טהורין, שבריהן אין מקבלין טמאה.

ב. כמה שעור השבר שישבר כלי עץ או כלי עצם, ויהיה טהור כל כלי בעלי בתים, שעורן ברמונים. כיצד: משנינקב הכלי במוציא רמון, טהור; והרמון שאמרו בינוני, לא גדול ולא קטן לפי דעתו שלרואה. ויהיו בכלי שלושה רמונים אחוזים זה בזה.

ג. נקב הכלי במוציא זית וסתמו, וחזר ונקב במוציא זית וסתמו, עד שהשלימו למוציא רמון אף על פי שהוא סתום טהור, שהרי נעשו לו פנים חדשים.

ד. כלים שעשין מתחלה נקובין במוציא רמון כגון הסל, והפחלץ שלגמלים, ואפיפירות הרי אלו מקבלין טמאה, עד שיקרע רבן.

ה. אפיפירות שעשה להן קנים מלמעלן ומלמטן לחזק, טהורה. עשה לה גפים כל שהן אף על פי שהיא כלה נקובה במוציא רמון, הרי זו מקבלת טמאה.

ו. כל הכלים שאינן יכולין לקבל רמונים, כגון הרבע, וחצי הרבע, והקנונים הקטנים שעורן במוציא זית. נגממו שפתותיהן אם נשאר בהן כדי לקבל כל שהוא, טמאין.

ז. הסלים שלפת, שעורן בכפרות שלפת. קפת הגננים משתוציא אגדות שלירק, טהורה. ושלבעלי בתים, במוציא תבן. ושלבלנין, בגבכה.

ח. בית קערות שאינו מקבל קערות הואיל ומקבל התמחויין, הרי זה מקבל טמאה. וכן בית הראי שאינו מקבל משקין הואיל ומקבל את הראי, הרי זה מקבל טמאה.

ט. כל כלי עץ שנחלק לשנים טהור, ואף על פי שהן מקבלין על דפנותיהן כלפסין: חוץ מכלים שלעץ שחצין או מקצתן כלי בפני עצמו מתחלת עשייתן כגון השלחן הכפול שמתחלה הוא נעשה שני חלקים והרי הוא נכפל ונפשט, וכגון התמחוי המזנון שהוא כלו קערות קערות והרי בכל חלק מחלקיו קערות שלמות, וכגון כסא הכפול, וכל פיוצא באלו.

י. וכן בית הלגינין, ובית הכוסות שלעץ, שנפחת אחד מהן זה שנפחת טהור, ואינו חבור לשאר הבתים. נפחת השני הרי זה טהור, ואינו חבור לו. נפחתו שלשתן, כלו טהור. וכן כל פיוצא בכלים אלו.

יא. משפלת שאמצעיתה גבוהה וזויותיה יורדות, ונפחתה מצד אחד טמאה, מפני שהיא מקבלת בצד השני; נפחתה מצד השני, טהורה.

יב. השלחן והדלפקי שנפחתו מקבלין טמאה, עד שיחלקו ויבדל כל חלק מחברו. נטלה אחת מרגליהן, טהורין; וכן אם נטלה השניה. נטלה הרגל השלישית אם חשב עליהן שיאכל על שלחן זה או דלפקי זו כמו אוכל בטבלה, הרי אלו מקבלין טמאה; ואם לא חשב עליהן, טהורין.

יג. כְּלִי נְסָרִים שֶׁנִּשְׁרֹו שְׁפֹתוֹתֶיהֶן, טְהוֹרִין. וְאִם נִשְׁאָר מִחֶסֶם שְׁפֹתוֹתֶיהֶן כָּל שֶׁהוּא, הָרִי אֵלּוּ מִקְבְּלֵין טִמְאָה. טְבֵלָה שְׁמֵלָאָה יַעֲצִים, וְתִקְעָה טְהוֹרָה; חֲפָה בְּנִסְרִים, מִקְבֶּלֶת טִמְאָה. סִפְסֵל שְׁנֵת־פָּרֶק, טְהוֹר; סָרְגוֹ בְּמִשְׁיחוֹת אוֹ בְּחִבָּלִים, מִקְבֵּל טִמְאָה. הַסָּלִים שְׁלֵגְמָלִים שֶׁהִתִּירָן, טְהוֹרִין; חֲזֹר וּקְשָׁרָן, מִקְבְּלֵין טִמְאָה. נִמְצְאוּ מִטִּמְאֵין וּמִטְהָרִין, אֶפְלוּ עֲשָׂרָה פְּעָמִים בַּיּוֹם.

יד. הַשְּׁלַחָן אוֹ הַדִּלְפָּקִי שֶׁחִפָּן בְּשִׁישׁ, וְשִׁיר בָּהֶן מְקוֹם הַנָּחַת הַכּוֹסוֹת מִקְבְּלֵין טִמְאָה. וְאִם חֲפָה הַכֹּל, טְהוֹרִין: בֵּין בְּצַפּוּי עוֹמֵד, בֵּין בְּצַפּוּי שְׁאִינוֹ עוֹמֵד, בֵּין שֶׁחֲפָה אֶת לְזַבִּיבּוֹ, בֵּין שֶׁלֹּא חֲפָה אֶת לְזַבִּיבּוֹ, בֵּין שֶׁהָיוּ שְׁלֵעֲצִים חֲשׁוּבִין כְּגוֹן אֲשֶׁכְּרוּעַ וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, בֵּין שֶׁהָיוּ שְׁלֵשְׁאָר עֲצִים הוֹאִיל וְחִפָּן כָּלָן, טְהוֹרִין כִּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.